

STAATSBLAG VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

310 **BESLUIT** van 24 mei 1972, houdende vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 16 mei 1972, nr. 7223, hoofdafdeling Natuur- en Landschapsbescherming;

Gelet op artikel 13 van de Wet op de dierenbescherming (Stb. 1961, 19);

Hebben goedgevonden en verstaan:

Enig artikel

Artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming treedt in werking op de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad, waarin dit besluit wordt geplaatst.

Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het Staatsblad zal worden geplaatst.

Soestdijk, 24 mei 1972.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,

VONHOFF.

Uitgegeven de negentwintigste juni 1972.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

311 **BESLUIT** van 24 mei 1972 ter uitvoering van artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming (Besluit op de uitheemse dieren).

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk van 5 januari 1972, nr. 6416, hoofdafdeling Natuur- en Landschapsbescherming;

Gelet op artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming (Stb. 1961, 19);

De Raad van State gehoord (advies van 9 februari 1972, nr. 15);

Gezien het nader rapport van de voornoemde Staatssecretaris van 16 mei 1972, nr. 7224, hoofdafdeling Natuur- en Landschapsbescherming;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1. Voor de toepassing van het bij dit besluit bepaalde wordt verstaan onder „wet”: Wet op de dierenbescherming.

Artikel 2. 1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de wet worden aangewezen:

a) de zoogdiersoorten, die in Nederland niet in het wild leven;

b) de vogelsoorten, die in Nederland niet in het wild leven en buiten de werking vallen van de Vogelwet 1936;

c) alle soorten schildpadden.

2. Van de aanwijzing, bedoeld onder a en b van het voorgaande lid, zijn uitgezonderd honden, katten en soorten van dieren, welke in Nederland plegen te worden gehouden met het oog op een door het dier te leveren of daarvan afkomstig goed of in verband met de trekkracht van het dier.

Artikel 3. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de wet wordt ontheffing verleend ten aanzien van:

a) inrichtingen, gehouden door of vanwege een publiekrechtelijk lichaam, waarin dieren van in artikel 2 aangewezen soorten om niet worden tentoongesteld of vertoond;

b) inrichtingen, waarin dieren van in artikel 2 aangewezen soorten voorradig plegen te worden gehouden ten verkoop aan particulieren, tenzij de inrichting zodanige dieren tevens heeft ingevoerd of te haren behoefte heeft doen invoeren.

Artikel 4. 1. Hij, die op de dag van inwerkingtreding van dit besluit een inrichting houdt, waarvoor ingevolge het bij en krachtens artikel 3 van de wet bepaalde een vergunning vereist is, wordt geacht die inrichting met vergunning van of vanwege Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk te houden tot zes maanden na die dag.

2. Indien tijdens de in het vorige lid genoemde termijn een vergunning wordt aangevraagd, loopt deze termijn door tot de eerste dag van de derde maand na die, waarin de beslissing op de aanvraag onherroepelijk is geworden.

Artikel 5. Dit besluit, dat kan worden aangehaald als Besluit op de uitheemse dieren, treedt in werking op de tweede dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad, waarin het wordt geplaatst.

Onze Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 24 mei 1972.

JULIANA.

De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk,

VONHOFF.

Uitgegeven de negentwintigste juni 1972.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

Artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming bepaalt, dat een vergunning nodig is voor het houden van een inrichting, waarin bij algemene maatregel van bestuur aangewezen soorten of groepen van soorten van uitheemse dieren worden tentoongesteld of vertoond (dierenpark of -tuin, wildpark, circus en kermisbedrijf), afgericht (dressuurinrichting) of ten verkoop voorradig zijn (dierenhandel). Het oogmerk van deze bepaling is deze uitheemse dieren, die in ons land in toenemende mate voor commerciële doeleinden worden ingevoerd en in gevangen staat gehouden, een verdergaande bescherming te bieden dan op grond van de artikelen 254 en 455 van het Wetboek van Strafrecht mogelijk is.

De onderhavige algemene maatregel van bestuur strekt tot uitvoering van voornoemd artikel 3, waarbij nog het volgende wordt opgemerkt.

Ingevolge artikel 3, vierde lid, van de wet kunnen bij algemene maatregel van bestuur zeldzame diersoorten worden aangewezen, ten aanzien waarvan de aan de vergunning te verbinden voorschriften ook kunnen strekken tot bevordering van de instandhouding van de soort.

De ondergetekende heeft evenwel gemeend, dat van deze bevoegdheid geen gebruik gemaakt behoeft te worden, nu de bescherming van zeldzame diersoorten hopelijk binnen afzienbare tijd zal zijn geregeld in een afzonderlijke, speciaal daarop gerichte wet, waarvan het ontwerp binnenkort zal kunnen worden ingediend. Ter voorkoming van het ontstaan van een onaanvaardbare doublure op dit punt ligt het in de rede bij die wet het vierde lid van artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming in te trekken. Dit heeft het bijkomende voordeel, dat een wet, die de bescherming van het individuele dier beoogt, wordt gezuiverd van een aan haar doelstelling wezensvreemd element van bescherming van de soort.

Artikelen

Artikel 2. Van de uitheemse dieren behoeven de zoogdieren en vogelsoorten, alsmede alle soorten schildpadden uit een oogpunt van dierenbescherming de meeste zorg. Daarom zijn in artikel 2 deze diersoorten aangewezen.

Met het oog op het wettelijk vereiste, dat slechts worden aangewezen in Nederland niet in het wild levende diersoorten, behoeven de vogel- en zoogdiersoorten, die onder de werking van de Jachtwet 1954 vallen, niet van de aanwijzing te worden uitgezonderd.

Een zodanige uitzondering is wel gemaakt voor de vogelsoorten, die onder de bepalingen van de Vogelwet 1936 vallen. Laatstgenoemde wet heeft namelijk betrekking op alle vogels, welke behoren tot een der in Europa in het wild le-

vende soorten, met uitzondering van de tamme duiverassen, de tamme knobbelzwanen en de in artikel 2 van de Jachtwet genoemde vogels. De bescherming, die de Vogelwet biedt, gaat buitendien verder dan die, welke op grond van artikel 3 van de Wet op de dierenbescherming mogelijk is.

Artikel 3. Ingevolge het tweede lid van artikel 3 van de wet kan bij algemene maatregel van bestuur van het vereiste van vergunning ontheffing worden verleend ten aanzien van bepaalde groepen van inrichtingen, al dan niet voor bepaalde soorten van dieren. Van deze bevoegdheid is gebruik gemaakt door in dit artikel een ontheffing op te nemen voor inrichtingen, gehouden door of vanwege publiekrechtelijke lichamen, waarin dieren als bedoeld in dit besluit gratis worden tentoongesteld of vertoond. De overweging hierbij is geweest, dat het vooralsnog minder noodzakelijk moet worden geacht zulke inrichtingen, zoals gemeentelijke zogenaamde hertenkampen, waarin in het algemeen slechts een klein aantal van de in dit besluit bedoelde dieren wordt gehouden, aan een vergunning ingevolge artikel 3 van voornoemde wet te binden.

Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor stichtingen, die van overheidswege zijn ingesteld en die ten doel hebben het beheren en kosteloos voor het publiek tentoonstellen of vertonen van onder meer dieren als bedoeld in dit besluit.

Evenzo heeft de ondergetekende gemeend, dat deze ontheffing voorshands ook kan worden verleend ten aanzien van inrichtingen, waarin dieren van de in dit besluit aangewezen soorten ten verkoop voorradig zijn, welke van een andere inrichting zijn betrokken (kleinhandelaren). Bij het nemen van de beslissing, of thans ook voor deze grote categorie van kleinhandelaren een vergunningstelsel met de daaraan verbonden administratie en controle zou moeten worden ingevoerd, is overwogen, dat deze kleinhandelaren in het algemeen evenmin grote aantallen van de onderhavige dieren ten verkoop voorradig hebben, waardoor de kans op misstanden (te veel exemplaren in een te kleine ruimte) minder groot is dan bij de inrichtingen, die de dieren in grote aantallen in ons land invoeren en deze vervolgens aan kleinhandelaren en soms ook aan particulieren doorverkopen.

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren, dat met betrekking tot de groepen, die geen vergunning behoeven, de artikelen 254 en 455 van het Wetboek van Strafrecht uiteraard van toepassing zijn.

*De Staatssecretaris van Cultuur, Recreatie
en Maatschappelijk Werk,
VONHOFF.*